

Jongeren in jeugdzorg over eenzaamheid

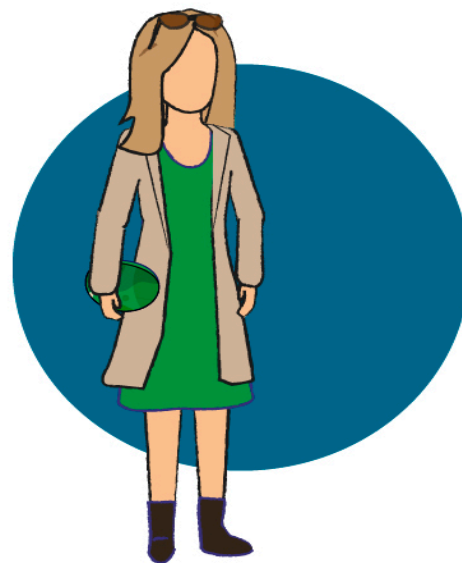
Eenzaamheid is minder vaak op de voorgrond aanwezig dan je verwacht. Misschien zijn er daarom hulpverleners die het niet signaleren. En als je het hebt kunnen benoemen, blijkt elk verhaal anders te zijn. Maar dan is het in elk geval een gedeeld verhaal.

Hieronder vind je enkele voorbeelden van hoe eenzaamheid in de praktijk voorkomt.

Céline

Céline is 18. Ze woon thuis in Amsterdam-Zuid. Haar vader is partner op één van de kantoren aan de Zuidas. Haar moeder draait wisselende roosterdiensten in het Antoni van Leeuwenhoek. De zware eikenhouten deur houdt het verkeersgedruis buiten en de narigheid binnen. De jongere broer van Céline heeft een vorm van ADHD (ODD) die met veel agressie gepaard gaat. De ouders weten daar niet goed mee om te gaan en verwijten elkaar 'geen grenzen te stellen'. Als ze naar hun kinderen komen kijken op het hockeyveld, lijkt het een geslaagd gezin.

Niemand ziet aan mij dat ik eenzaam ben, terwijl er zoveel gebeurt bij mij van binnen. Het is vaak niet iets waar je over praat, omdat je bang bent om anderen daardoor af te stoten.

Céline was tot haar 16e een stil kind dat zich vermaakte met lezen, vlogs kijken en hockeytraining. Als keeper was ze extreem gefocust en niet te passeren. Ze kon goed leren en maakte haar huiswerk alleen op haar kamer, ver van het lawaai van haar broer. Hoewel ze behoefte had aan 'dingen doen met haar ouders', zag ze wel dat daar geen ruimte voor was.

Dan komt ze via school in contact met jongens en meiden die overdag veel spijbelen en blowen en 's avonds uit gaan en daarbij middelen gebruiken. Céline gaat mee en experimenteert met pillen en lachgas. Ze is veel buiten de deur, opstandig, blowt en haar cijfers kelderen. Ze heeft 'geen zin meer' om eraan te trekken en wil overstappen naar het MBO. Twee vriendinnen proberen te voorkomen dat ze steeds het randje opzoekt tot ze erover heen valt. Céline verwachtte niet dat zij zouden

kunnen begrijpen wat ze voelt en haar zouden kunnen helpen, maar de twee meiden bleven langskomen. Ze heeft eerst voor zichzelf en vervolgens ook aan hen toegegeven dat ze zich verloren voelt in het gezin en dat het vele uitgaan die leegte niet vult.

Ramzi

Ramzi verblijft sinds kort in een (nieuwe) residentiele voorziening in de jeugdzorg in een ander deel van de stad dan waar hij vandaan komt: nieuwe begeleiders, nieuwe medebewoners. Hij zoekt de aansluiting maar hangt er nog wat bij. Om er bij te horen imiteert hij het gedrag van de andere jongens in de groep. Verder is Ramzi zoveel mogelijk bij zijn moeder waar zijn 3 zusjes nog wel thuis wonen. Hij wil het liefst zelf ook weer thuis gaan wonen.

Hij volgt nu de Entree opleiding (mbo 1) en zit in het laatste jaar van het praktijkonderwijs. Eerder ging hij langere tijd niet naar school. Hij is een jongen van weinig woorden. Hij komt schuchter en vluchtig over.

Op de groep ging veel aandacht uit naar het negatieve gedrag van anderen. Niemand had in eerste instantie door dat ik mij eenzaam voelde, tot iemand hiernaar vroeg en met mij in gesprek ging.

Zijn ouders zijn al langere tijd gescheiden. Zijn moeder en zusjes wonen in een achterstandswijk. Hij heeft wat vrienden in de buurt met wie hij op straat hangt en dikwijls overlast veroorzaakt. Hierdoor is hij meerdere malen met politie in aanraking gekomen. Hij heeft verschillende taakstraffen gehad. Ramzi is een impulsieve jongen, dat is hij altijd al geweest. Zijn moeder is overbelast en leeft van dag tot dag. Ze is niet in staat om grenzen te stellen voor Ramzi. Het is al geruime tijd een komen en gaan van hulpverleners rondom het gezin.